

Je to sranda, za chvíli mi bude sedmnáct, mám všechny moudráky, ale stejně se mi svírá hrdlo, když mi dá děda pusku na čelo a přitiskne si mě k sobě. V tu chvíli celej roztaju a jsem skoro vyléčenej, jo, skoro, což už je vlastně dost na to, v jakým jsem stavu.

„Jak se daří babičce?

- Jde to, přijde v neděli.“

Neděle, zase neděle, pořád jenom neděle. Prarodiče pořád mluví jen o tomhle dni. Je mi líto těch, co se v životě nuděj a chtěli by, abysme je chodili navštěvovat častěj, ale proboha, konec tejdne, to se chodí na karate, na plavání, na hokej, na klavír. Jsme strašně zaneprázdnění zkulturňováním volného času. Ale co bude za pár let? Zaparkujeme prarodiče do starobince, abysme měli svatej klid, protože to není žádná zábava, mít u sebe starochy, který blouzněj a nadělávaj si pod sebe? Tuhle deportaci ale já už naštěstí nevidím.

Vzpomínám si, že jsem jednou slyšel dědu Baillargeona, jak prohlašuje, že neexistuje tolik strastí. Jen dvě – mládí a stáří.

Hodnocení:

velmi správné strategie, mírný význam. posun u P5

vyvážené, pěkné

A